

Bilag til bet. o. lovf. vedr. fremme af energibesparelser i bygninger

Svar:

Jeg mener, at omkostningerne til den regelmæssige energimærkning kun er rimelig at pålægge boligejeren – privat eller offentlig – når der er et vist forhold mellem omkostning og mulige energibesparelser. De store besparelser findes typisk i store ejendomme, og i EU's bygningsdirektiv bruges generelt en grænse på 1.000 m², også for offentlige bygninger.

I Danmark har vi i arbejdet med lovforslaget fundet, at der er god brugerøkonomi i at nedsætte grænsen for regelmæssig energimærkning fra de nuværende 1.500 m² til 1.000 m², mens det er mere usikkert, om der er god brugerøkonomi i en regelmæssig energimærkning af ejendomme mindre end 1.000 m².

Spørgsmål 31:

Vil ministeren sikre, at reglerne i § 21 også kommer til at omfatte alle kommunale og amtskommunale bygninger for at sikre størst mulige besparelser og maksimal effekt af »det offentlige som eksempel til efterfølgelse«?

Svar:

Bemyndigelsen i § 21 giver mulighed for, at der kan fastsættes krav om gennemførelse af energibesparelser i alle offentlige bygninger. Dette gælder også for kommunale bygninger og for bygninger, der ejes af de nye regioner.

For statens bygninger vil jeg fastsætte et sådant krav i et cirkulære. Kravet om at gennemføre identificerede energibesparelser i statslige bygninger vil træde i kraft, når det ny cirkulære om energieffektivisering i statens institutioner træder i kraft ultimo april 2005.

For kommunale bygninger vil der være et behov at udstede en bekendtgørelse og eventuelt for at forhandle om finansieringen af investeringerne. Men jeg er rede til at se nærmere på disse muligheder i forbindelse med implementeringen af handlingsplanen for energibesparelser.

Spørgsmål 40:

Der ønskes en redegørelse for, hvilke ændringer af lovforslaget der vil være nødvendige for at gennemføre de privatøkonomisk rentable energibesparelser inden 2015, jf. udkastet til energispareplan.

Svar:

Det fremsatte lovforslag vedrører energimærkning af bygninger og kontrol og eftersyn af tekniske anlæg. Formålet med energimærkningen samt kontrol og eftersyn er at give bygnings ejeren en relevant og let tilgængelig viden om muligheder for at reducere energiforbruget. Det er derimod op til den enkelte forbruger at beslutte, om de foreslåede energisparetiltag skal gennemføres.

Regeringen kan ikke støtte et krav, som forpligter forbrugerne til at gennemføre de anviste energibesparelser. Dette vil være nødvendigt, hvis lovforslaget skal sikre, at de privatøkonomisk rentable energibesparelser gennemføres.

Regeringen lægger vægt på, at en øget realisering af de påviste besparelsemuligheder sker gennem information, markedspåvirkning m.v. Som led heri lægges der i udkastet til Handlingsplan for en fornyet energispareindsats op til en supplerende indsats i forlængelse af energimærkningen. Det foreslås, at der indgås aftaler med byggebranchen om, at den aktivt markedsfører muligheder for at realisere energibesparelser, bl.a. gennem standard- og pakkeløsninger.

Spørgsmål 58:

Hvilken dækningsgrad har ELO-ordningen og mærkningen af småhuse i forhold til gældende lovkrav, og hvor stor en udgift ville forbrugerne have haft – ud over de nuværende 200 mio. kr. pr. år – hvis myndighederne håndhævede gældende bestemmelser?

Svar:

Dækningsgraden i den nuværende ELO-ordning for store ejendomme skønnes at være 40-50 pct.

Dækningsgraden i den nuværende energimærkningsordning for små ejendomme skønnes at være ca. 70 pct.

Udgifterne i de nuværende ordninger er, jf. svar på spørgsmål 11 vedrørende L 136, opgjort til 110-120 mio. kr. for de små ejendomme og ca. 70 mio. kr. for de store ejendomme.

Såfremt de nuværende ordninger dækkede 100 pct, ville omkostningerne for de små ejendomme være ca. 160 mio. kr. og 140-180 mio. kr. for de store ejendomme.